

ΕΤΟΣ 63ον

1 Φεβρουαρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3218)

ΤΟ ΒΙΩΜΑ

Πυκνό σέ νοήματα τό σημερινό άποστολικό άνάγνωσμα, τό όποιο παρατίθεται πρός τιμήν του άγίου ένδόξου μάρτυρος Τρύφωνος, άλλα και των λοιπων Μαρτύρων πού συνεορτάζουν. Σκοπός του είναι νά περιγράψει τή νέα ζωή πού χαρίζει τό Άγιο Πνεύμα σέ όσους αποβάλλουν τή σαρκικότητα και καθίστανται υιοί Θεού κατά χάρη. Και ή δυσκολία του έγκειται στό ότι περιγράφονται καταστάσεις κατανυκτικές και προσιτές μόνο σέ όσους έχουν παρεμφερή βιώματα. Όντως, δέν κατανοείται ή κατάσταση της πνευματικής ζωής, άλλα πραγματώνεται. Είναι βιωματική έμπειρία και όχι έγκεφαλική γνώση. Η χρυσοστομική γλώσσα για νά δείξει τή δυσκολία του πράγματος έλεγε: «Δέν μπορώ νά περιγράψω τή γλυκύτητα του μελιού σέ όποιον δέν έχει φάει ποτέ μέλι και αυτός δέν πρόκειται νά καταλάβει τί του λέω. Πρέπει άπλά νά φάει μέλι, για νά κατανοήσει για τί πράγμα μιλάμε». Κι όποιος είναι άγευστος της πνευματικής ζωής, δέν μπορεί μέσω ενός θεωρητικού κειμένου νά κατανοήσει για τί πράγμα μιλάμε. Πρέπει νά τή ζήσει για νά γευθεί τή γλυκύτητα της και τήν άνάπαυση πού προσφέρει στον άνθρωπο.

Η προσπάθεια του ανθρώπου νά πλησιάσει τόν Θεό

Η Έκκλησία παραθέτει τό συγκεκριμένο κείμενο, όχι μόνο γιατί αντιδιαστέλλει τή «μέλλουσαν δόξαν» πρός τά «παθήματα του νύν καιρού», άλλα και γιατί είναι κείμενο πού λακωνικά περιγράφει τίς δυσκολίες του ανθρώπου στην προσπάθειά του νά πλησιάσει τόν Θεό, καθώς και τίς ωφέλειες πού προκύπτουν για όλους από τό πλησίασμα αυτό. Έπισημαίνεται ό κίνδυνος της σαρκικότητας, δηλαδή τό νά ζει ό άνθρωπος υπό τους όρους των σαρκικών επιθυμιών μόνο για τό έδώ και τό τώρα, ένω υπογραμμίζεται πώς αυτό αποδιώκει τό Πνεύμα του Θεού και καταργεί τήν πνευματικότητα, άλλα και τίς συνέπειες της Άναστάσεως. Τονίζεται ή κατάργηση του πνεύματος της δουλείας στή σχέση

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. η' 28-39)

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ ὀλοκληρῶνεται στό μαρτύριο

Ἀδελφοί, οἶδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν· ὅτι οὖς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς· οὖς δὲ προώρισε, τοῦτους καὶ ἐκάλεσε, καὶ οὖς ἐκάλεσε, τοῦτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὖς δὲ ἐδικαίωσε, τοῦτους καὶ ἐδόξασε. Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαίων· τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται ὅτι «ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν» ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἄλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἕτερα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

μας μέ τόν Θεό καί ἡ ἀντικατάστασή του μέ τό γεγονός τῆς υἰοθεσίας μας, ὥστε νά ἐξαφανισθεῖ ὁ φόβος καί ὁ Θεός νά βιωθεῖ ὡς Πατέρας. Περιγράφεται ζοφερά ἡ ὑποταγή τῆς κτίσις στή φθορά καί τόν θάνατο, γιά ν' ἀναδειχθεῖ ἡ ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας τῆς στήν κατάσταση «τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ», δηλαδή στήν ἀγιότητα, ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ἡ πνευματική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου δέν ἀφορᾷ μόνο τόν ἴδιο, ἀλλά καί τό περιβάλλον του, ἔμψυχο καί ἀψυχο. Γίνεται παραδοχή τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας, μόνο καί μόνο γιά νά παρασχεθεῖ ἡ διαβεβαίωση ὅτι «τό Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενεῖαις ἡμῶν», καί μάλιστα φωτίζει στό τί καί πῶς νά προσευχηθεῖ ὁ ἄνθρωπος, καθώς πολλῆς φορές καί αὐτό ἀκόμη τό ἀγνοοῦμε.

Μετά διαπιστώνεται πῶς ὅσοι ἀγαποῦν τόν Θεό, μόνο ὠφελοῦνται, καθώς τά πάντα ἀκόμη καί οἱ ἀντιξοότητες, ὀδηγοῦν σέ «ἀγαθό». Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό μᾶς κάνει «συμμόρφους» πρὸς τόν Χριστό, καθώς καλοῦμαστε στήν πίστη του, γιά νά καταστοῦμε δίκαιοι καί κληρονόμοι τῆς οὐράνιας δόξας. Καί στή συνέχεια ὑπογραμμίζεται ὅτι ἀπό ἐκεῖ καί μετά ὁ Θεός ὑπεραμύνεται τῶν δικῶν του ἀνθρώπων ἐναντία σέ κάθε «θλίψιν ἢ στενοχωρίαν, ἢ διωγμόν ἢ λιμόν ἢ γυμνότητα ἢ κίνδυνον ἢ μάχαιραν». «Ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς». Ὅταν βιωθεῖ ἡ ἀγιότητα, καμιά δύναμη δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπὸ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καθώς τό ἀπόλυτο νικά τό σχετικό, τά πάντα νικοῦν τό τίποτε, ἡ πληρότητα καταργεῖ τήν κενότητα.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδερφοί, γνωρίζομεν ὅτι δι' ἐκείνους πού ἀγαποῦν τόν Θεόν ὅλα συνεργοῦν διά καλόν, δι' ἐκείνους πού εἶναι καλεσμένοι σύμφωνα μέ τήν πρόθεσιν τοῦ Θεοῦ, διότι ἐκείνους πού προεγνώρισε, αὐτούς καί προώρισε νά γίνουν ὁμοίομορφοί πρὸς τήν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ του, ὥστε αὐτός νά εἶναι πρωτότοκος μεταξύ πολλῶν ἀδελφῶν. Ἐκείνους δέ πού προώρισε, αὐτούς καί ἐκάλεσε, καί ἐκείνους πού ἐκάλεσε, αὐτούς καί ἐδικαίωσε, ἐκείνους δέ πού ἐδικαίωσε, αὐτούς καί ἐδόξασε. Τί λοιπόν θά ποῦμε ἐπάνω σ' αὐτά; Ἐάν ὁ Θεός εἶναι μέ τό μέρος μας, ποιός μπορεῖ νά εἶναι ἐναντίον μας; Ἐκείνους πού δέν ἐφείσθη τόν δικόν του Υἱόν ἀλλά τόν παρέδωσε εἰς θάνατον πρὸς χάριν ὅλων μας, πῶς μαζί μ' αὐτόν δέν θά μᾶς χαρίσῃ τά πάντα; Ποιός θά κατηγορήσῃ τοὺς ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεός τοὺς δικαίωνει. Ποιός θά καταδικάσῃ; Ὁ Χριστός εἶναι ἐκεῖνος πού ἐπέθανε, καί, ἀκόμη περισσότερο, ἀναστήθηκε, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τά δεξιά τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καί μεσιτεύει γιά μᾶς. Ποιός θά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ πείνα ἢ γύμνια ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς εἶναι γραμμένον, «Πρὸς χάριν σου θανατωνόμεθα κάθε ἡμέραν· θεωρηθήκαμε σάν πρόβατα προωρισμένα διά σφαγὴν». Ἄλλ' εἰς ὅλα αὐτά εἴμεθα μέ τό παραπάνω νικηταί διά τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς ἀγάπησε. Διότι εἴμαι πεπεισμένοι, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζῶή, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, τίποτε εἰς τό παρόν, τίποτε εἰς τό μέλλον, τίποτε εἰς τά ὕψη, τίποτε εἰς τά βάθη, κανένα ἄλλο δημιούργημα δέν θά μπόρῃ νά μᾶς χωρίσῃ ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν ἔδειξε διά τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ ὁλοκλήρωση τῆς πνευματικῆς πορείας μέ τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου

Γιατί παρατίθεται ἓνα τόσο θεωρητικό ἀνάγνωσμα στή μνήμη μαρτύρων; Φυσικά, γιά νά ἐξηγηθεῖ τό πῶς καί γιατί μπόρεσαν νά ὑπερνικήσουν τόν φόβο τοῦ θανάτου καί, ὅπως ὁ Χριστός μας, ἐκουσίως καί αὐτοπροαιρέτως θυσιάσαν τή ζωή τους γιά τήν ἀγάπην αὐτή τοῦ Χριστοῦ. Τό ἔντονο πνευματικό βίωμα, τό ὅτι κατέστησαν «σύμμορφοι» τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁδήγησε στήν ὁλοκλήρωση τῆς πνευματικῆς τους πορείας μέ τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου. Ἐχοντας ζήσει τόν Χριστό δέν μποροῦσαν νά Τόν ἀρνηθοῦν γιατί κάτι τέτοιο θά ἰσοδυναμοῦσε μέ ἄρνηση τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους.

Παρατίθεται ὅμως, καί γιά ἓναν ἀκόμη λόγον. Γιά νά τονισθεῖ ὅτι κανείς δέν ἀναδεικνύεται μάρτυς, ἐάν πρῖν δέν βαδίσει αὐτόν τόν δρόμον τῆς πνευματικῆς προετοιμασίας. Ὁ μάρτυς δέν καθίσταται ἅγιος μέ τό μαρτύριο, ἀλλ᾽ ἀναδεικνύει μέ τόν μαρτυρικό θάνατον τήν ἀγιότητα πού ἔχει προηγουμένως μέ τόν

1 Φεβρουαρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ)
Προεόρτια Υπαπαντής, Τρύφωνος μάρτυρος († 250). Βασιλείου Θεσσαλονίκης τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν
(† 870), Ἀναστασίου νεομάρτ. τοῦ ἐκ Ναυπλίου († 1655)- τῶν ἐν Μεγάροις τεσσάρων μαρτύρων.
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ν΄ 28-39 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Φεβρουαρίου, Τοῦ Ἀσώτου (ΙΖ΄ Λουκᾶ).
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.

τρόπο τῆς ζωῆς του κατορθώσει. Ὁ Παῦλος, γράφοντας στήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, περιγράφει οὐσιαστικά ἀπό τήν ἐμπειρία του, τή δική του πορεία στήν ἀγιότητα, ἐνῶ συνάμα προετοιμάζοντας τήν ἐκεῖ Ἐκκλησία γιά τή μετάβασή του στή Ρώμη, ὑπονοεῖ καί τό τέρμα τῆς ἐπί γῆς ζωῆς του, τό μαρτύριο, γιά τό ὁποῖο πορεύεται προετοιμασμένος.

Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀναχώρησαν ἀπό τή ζωή αὐτή μέ βίαιο θάνατο. Αὐτό τούς καθιστᾷ συμπαθεῖς, πρῶτιστα στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει καί τό δικαίωμα τῆς κρίσης. Δέν τούς καθιστᾷ ὁμως, κατ΄ ἀνάγκην καί μάρτυρες. Ὁ μάρτυς τῆς Ἐκκλησίας μας χαρακτηρίζεται ἀπό τό ὅτι δέν σύρεται, ἀλλήλα προχωρᾷ στή θυσία ἐλεῦθερα καί αὐτοπροαίρετα, γιά νά καταθέσει μέ τόν τρόπο αὐτό τή δική του μαρτυρία γιά τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ στό πλῆσμα του καί τήν ἀνωτερότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Οὔτε ὁ φανατισμός, οὔτε τό πείσμα, οὔτε ὁ ψυχικός πειθαναγκασμός καί ἡ χειραγώγηση ἔχουν θέση στήν πορεία αὐτή. Μόνη θέση ἔχει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας καί ἡ ὁμολογία τοῦ βιώματος τῆς ἀγάπης αὐτῆς.

Ἄρχιμ. Ι. Ν.

ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑ, Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Λειτουργικά καί κατανυκτικά κείμενα

Δώδεκα κείμενα πού ἀναφέρονται στήν πνευματική προετοιμασία τοῦ πιστοῦ γιά τή Μεγ. Τεσσαρακοστή, τήν καρδιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λιευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr